

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csp/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8225200117
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:8225200117.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenému Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.554,96 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 300,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietam.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15.01.2025 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť jej sumu 1.554,96 eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 8Csp/12/2020 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, pričom dosiahla v konaní plný úspech, keď rozsudkami Okresného súdu Bardejov zo dňa 24.11.2021 a zo dňa 20.01.2023 žalovaný bol zaviazaný k povinnosti vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 954,96 eur s prísl. a boli určené za neprijateľné dve zmluvné podmienky uvedené v čl. 4 bode 4.10 a čl. 7 bode 7.3 úverovej zmluvy zo dňa 14.12.2012. V žalobe citovala časti rozhodnutí zo základného konania a poukazujúc na § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a zároveň aj funkciu relutárnu, uviedla, že ak má byť zadostučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže mať len symbolický význam, nakoľko zadostučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. Výšku primeraného finančného zadostučinenia žiadaného v sume 1.554,96 eur odôvodnila tým, že za primeranú považuje práve túto sumu vzhľadom na okolnosti prípadu, kedy došlo k viacnásobnému porušeniu spotrebiteľského práva, k bezdôvodnému obohateniu vo výške

954,96 eur a k určaniu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Poukázala na to, že na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia, slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je podľa žalobkyne jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť a pri nepeňažných nárokoch by týmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou jeho zvyšovania pri zistení opätovného porušenia spotrebiteľského práva.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudky Okresného súdu Bardejov zo dňa 24.11.2021 č. k. 8Csp/12/2020-101, zo dňa 20.01.2023 č. k. 8Csp/12/2020-201 a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.09.2022 č. k. 7CoCsp/11/2022-190 s doložkami právoplatnosti a vykonateľnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Finančné zadosťučinenie podľa neho nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Martin sp. zn. 10Csp/59/2017, podľa ktorého § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno vykladať tak, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má každý spotrebiteľ, ktorý úspešne vytkne napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale je ho nutné vykladať tak, že jeho poskytnutím má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnymi predpismi dodávateľom vznikla a že zasielanie upomienok, či exekúcia dlžníka sú štandardným a obvyklým postupom veriteľov a samotný stres dlžníka s tým spojený je bežný a prirodzený, nakoľko si uvedomuje vlastnú insolventnosť a jej možné následky. Podľa žalovaného na to, aby sa mohla žalobkyňa domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné, aby mala právoplatný rozsudok o určeni neprijateľných zmluvných podmienok, bez ktorého podmienky na jeho priznanie nie sú splnené. Žalobkyňa podľa neho neodôvodnila požadovanú sumu zadosťučinenia a nepredložila a nenavrhol k nej žiaden dôkaz, pričom pri úvahe o jeho výške súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, je nutné prihliadať na to, ako žalobkyňa jeho výšku zdôvodňuje, aké dôkazy navrhuje, súd musí prihliadať na intenzitu a závažnosť protiprávneho konania, jeho vplyv, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov. Podľa tvrdenia žalovaného žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala nevyčísliteľné straty, ktoré utrpela.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že s argumentmi žalovaného nemožno súhlasiť a rozhodovacia prax súdov sa s nimi už dávno vysporiadala tak, že sú nedôvodné a neopodstatnené. Žalovaný podľa nej nesprávne pochopil inštitút primeraného finančného zadosťučinenia a z tohto nepochopenia pramenia jeho nesprávne závery o nedôvodnosti žaloby. Vo vzťahu k tomu, čo je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva, poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/192/2016 a keďže tu iniciovala konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, v ktorom bola úspešná, nemožno pochybovať o úspešnom uplatnení jej spotrebiteľských práv. Poukázala na to, že bezdôvodné obohatenie jej žalovaný nevydal ani po doručení mu žaloby, dôvodnosť jej požiadaviek popieral a súdne konania trvalo viac ako 3 roky, počas ktorých bola v stave neistoty a počas ktorých žalovaný neprejavil žiadnu sebareflexiu. Poukazujúc na viaceré súdne rozhodnutia tvrdila, že v rozhodovacej praxi Krajského súdu v Prešove prevažujú už rozhodnutia, v ktorých súdy priznali zadosťučinenie vo výške, ktorú nepovažuje len za symbolickú a vo výške, o ktorú sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť alebo vo výške dosahujúcej aspoň 50 % takej sumy (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016).

6. Žalovaný v duplike označil za nepravdivé tvrdenie žalobkyne, že v rozhodovacej praxi prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali finančné zadosťučinenie vo výške, v ktorej sa dodávateľ obohatil alebo snažil obohatiť na úkor spotrebiteľa. Tvrdil, že v súčasnosti súdy priznávajú v sporoch primerané finančné zadosťučinenie vo výške rádovo od 50,- eur do 300,- eur. Žalobkyňa podľa neho nezdôvodnila a nepredložila súdu ani dôkazy na svoje tvrdenia a nijakým spôsobom nepreukázala nevyčísliteľné straty, ktoré utrpela. Trval na zamietnutí žaloby.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktorom žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala považujúc žiadanú sumu zadosťučinenia

za primeranú. Žalovaný prostredníctvom zástupcu zotrval na svojich písomných vyjadreniach o nedôvodnosti žaloby.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých predložených listinných dôkazov a tiež oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bardejov zo základného konania sp. zn. 8Csp/12/2020 (§ 295 CSP), pričom po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 8Csp/12/2020 súd zistil, že žalobou podanou na tunajšom súde dňa 21.02.2020 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplata sumy 954,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 954,96 eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplata a tiež určenia, že zmluvné podmienky uvedené v Zmluve o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2012 v článku 4 bod 4.10 (rozhodcovská doložka) a v článku 7 bod 7.3 (započítavanie platieb dlžníka) v tam uvedenom znení sú neprijateľné. Žalobu odôvodňovala tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 14.12.2012 Zmluvu o úvere pôžička na bývanie č. 2586314787, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 10.000,- eur s mesačnou splátkou vrátane poplatku za správu úverového účtu 138,50 eur, ročnou úrokovou sadzbou 8,90 %, RPMN 10,35 % a s priemernou RPMN 12,29 %. Tvrdila, že na úver zaplatila celkovo splátky vo výške 10.954,96 eur. Podľa žalobkyne pre nedodržanie náležitostí zmluvy predpísaných v § 9 ods. 2 písm. c/ a j/ zákona o spotrebiteľských úveroch jednalo sa tu o bezúročný a bezpoplatkový úver, preto vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 954,96 eur ako rozdielu medzi jej platbami v sume 10.954,86 eur a výškou úveru 10.000,- eur a žiadala toto bezdôvodné obohatenie vydať a tiež určiť neprijateľnosť napádaných zmluvných podmienok.

10. Žalovaný po doručení mu žaloby vyjadril sa k nej tak, že s ňou nesúhlasil, argumentoval, prečo úver podľa neho bezúročný a bez poplatkov nie je a prečo dojednané zmluvné podmienky nie sú neprijateľné. Žiadal žalobu zamietnuť.

11. O žalobe žalobkyne súd rozhodol rozsudkom zo dňa 24.11.2021 č. k. 8Csp/12/2020-101 tak, že uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 954,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 954,96 eur od 10.03.2020 do zaplata (prvý výrok), určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl.4 bode 4.10 úverovej zmluvy zo dňa 14.12.2012 uzavretej medzi stranami v tam citovanom znení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (druhý výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (tretí výrok) a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (štvrtý výrok). Podľa názoru súdu zmluva neobsahovala hneď niekoľko zákonom predpísaných náležitostí, konkrétne nebol v nej jasne zafinovaný druh žalobkyňi poskytovaného úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ), neobsahovala uvedenie doby trvania úverového vzťahu (§ 9 ods.2 písm. f/ ZoSÚ) a tiež v súvislosti s uvedenou RPMN neobsahovala uvedenie všetkých predpokladov použitých na jej výpočet a uvedenie sumy celkovej čiastky ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ) a tiež v nej chýbala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ- výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto jednalo sa o bezúročný a bezpoplatkový úver. Vo výrokoch č. I a II rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2022. Proti výroku III rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšku podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove rozhodol uznesením zo dňa 26.09.2022 č. k. 7CoCsp/11/2022-190 tak, že rozsudok v zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalobkyňa v konaní nasledujúcom po rozhodnutí odvolacieho súdu trvala na tom, že žaloba aj čo do určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky o započítaní platieb je dôvodná a žalovaný zotrval na nesúhlasnom stanovisku k žalobe v danej časti. Rozsudkom zo dňa 20.01.2023 č. k. 8Csp/12/2020-201 súd určil neprijateľnosť napádaných zmluvných podmienok uvedenej v čl.7 bod 7.3 a priznal žalobkyňi náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2023.

13. Žalobkyňa tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutia má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku požadovaného zadostučinenia odôvodňuje poukazom na výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia, určené

neprijateľné zmluvné podmienky a skutočnosť, že v okolnostiach prípadu jednalo sa tu o viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva.

14. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadostučinenie, ktoré vo všetkých okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať jej vo výške 300,- eur (200,- eur za bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne a 2 x 50,-eur, t. j. spolu 100,- eur za určenie neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok), a to z nasledujúcich dôvodov.

15. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Nakoľko podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.07.2024 ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024, vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024, súd pri právnom posúdení veci a nároku žalobkyne vychádzal z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.06.2024.

17. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadostučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo. Bolo preukázané, že v pôvodnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod spisovou značkou 8Csp/12/2020, žalobkyňa úspešne uplatnila na žalovanom vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 954,96 eur s príslušenstvom a bolo vyhovené jej žalobe aj čo do samostatných výrokov o určení neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok. K argumentácii žalovaného spochybňujúcej samotný základ nároku súd poukazuje na to, že otázka, či súdne rozhodnutie o povinnosti vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie spadá pod prípady podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa bola súdnou praxou dávno vyriešená so záverom, že tam jednoznačne spadá. Súd v tejto v súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 ešte zo dňa 30.01.2019, v ktorom ten vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol (viď bod 18 odôvodnenia predmetného rozsudku), že „citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola prívodená konkrétna ujma, nevyžaduje... Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia“.

18. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti žalovaného aj rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/9/2023 alebo Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/35/2022, či Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/98/2022, kde základom nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia boli takisto rozhodnutia o povinnosti tam žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi. Sám žalovaný navyše vo vyjadrení k žalobe ako podmienku vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie označil právoplatný rozsudok o určení neprijateľných zmluvných podmienok, čo tu rovnako bolo splnené, nakoľko v základnom konaní boli určené hneď 2 neprijateľné zmluvné podmienky. Úverová zmluva tu bola uzavretá na hlavičkovom predtlačenom formulári žalovaného, teda niet pochyb, že zodpovednosť za nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, za predformulované neprijateľné zmluvné podmienky a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. Zákon o ochrane spotrebiteľa ako verejnoprávny predpis na ochranu spotrebiteľa obsahujúci kogentné ustanovenia jasne definuje (§ 2 písm. u/) odbornú starostlivosť ako úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Nemožno hovoriť o dodržaní odbornej starostlivosti, ak žalovaným pripravená a predtlačená úverová zmluva nespĺňa hneď niekoľko tak závažných náležitostí, ktoré zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, ktorá úspešne v pôvodnom konaní na súde uplatnila svoje práva.

19. Žalovaný ako bankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyně. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Tu však žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrжал hneď viaceré predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je úplne samozrejmé predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytuje dlhodobo a vo veľkom množstve.

20. Žalovaný tvrdí, že finančné zadosťučinenie nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka a že má ním byť kompenzovaná nejaká vzniknutá ujma. Treba potom podotknúť, že žalobkyňa bola tu preukázateľne na dlhú dobu zbavená možnosti voľne disponovať prostriedkami, o ktoré prísť nikdy nemala, pričom nebyť podanej žaloby žalobkyně, tak sa k sume bezdôvodného obohatenia žalovaného (954,96 eur) zjavne nikdy späť nedostane (žalovaný neplnil ju dobrovoľne, ani po doručení mu žaloby zo strany súdu).

21. Spochybňovanie sankčnej funkcie zadosťučinenia žalovaným neobstojí, k čomu súd opäť poukazuje na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z .z. jasne konštatoval (viď bod 18 odôvodnenia daného rozhodnutia), že „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú.“

22. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ, ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na to, že „veď sa vlastne nič nestalo, bezdôvodné obohatenie bolo vrátené“ úplne ignorujúca fakt, že za účelom jeho vrátenia spotrebiteľ musel voči právne a ekonomicky silnejšiemu dodávateľovi podstúpiť tortúru súdneho konania alebo obrana s často sa vyskytujúcimi poukazmi na

„neopatrnosť“ dlžníka pri uzavretí zmluvy, ktorej obsah dlžník zjavne nemohol okrem podpisu nijako ovplyvniť, je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

23. K obrane žalovaného súd poukazuje na to, že žalovaným porušenými zákonnými ustanoveniami sú napr. § 2 písm. u/ zákona o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods. 8 uvedeného zákona zakazujúci konať v rozpore s dobrými mravmi. Súd podporne poukazuje napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2022 sp. zn. 20CoCsp/33/2022, z ktorého cit. „Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (bod 12 odôvodnenia). Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanej príhode žalovaný zlyhal, pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou. Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm („len tak skúsime“) bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou, ale aj rozporu s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ“ (bod 14 odôvodnenia).

24. Ak teda žalovaný voči žalobkyni konal spôsobom, ktorý bol právoplatne posúdený ako rozporný s právom, je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z. z.) a dobrými mravmi. Uvedené porušenie práva a povinností žalovanému vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa súd s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí. Ak žalovaný poukazoval na dostatočný sankčný a satisfakčný účinok výsledku konania 8Csp/12/2020, kde bola žalobkyni priznaná aj náhrada trov konania, tak aj táto obrana je irelevantná. Vrátením bezdôvodného obohatenia a náhradou trov konania sa žalobkyni ako spotrebiteľovi vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemala. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Trovy konania jej vznikli, lebo sa musela domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a vrátené bezdôvodné obohatenie, ani náhrada trov nie je jej príjem, či zisk, ale len kompenzácia nedôvodného zmenšenia majetku. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že prídu o svoje nedôvodne nadobudnuté nároky a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Súd preto považoval priznanie finančného zadosťučinenia za dôvodné a za primeranú sumu zadosťučinenia považoval tu sumu spolu 300,- eur.

25. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou odvodzovanej od výšky bezdôvodného obohatenia, skutočnosti, že boli určené dve neprijateľné zmluvné podmienky a išlo o viacnásobné porušenie práva, treba uviesť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky bezdôvodného obohatenia.

26. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení či preukázaní výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa odôvodnila výšku požadovaného zadosťučinenia, keď uviedla, že odvodzuje ho od výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného a v súvislosti s určením neprijateľných zmluvných podmienok argumentovala recidívou na strane žalovaného. Úvaha zvolená žalobkyňou pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho čiastočne od sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil nepochybne má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, či nedôvodne ju prijme, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto

odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadostučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy, o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť či obohatil. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadostučinenia považoval sumu spolu 300- eur.

27. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobkyne a tvrdení, že ujma bol kompenzovaná už prisúdením bezdôvodného obohatenia súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

28. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že v naposledy účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v jeho zmysle poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vznikalo už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadostučinením podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. konštatoval, že „zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

29. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 prešlo testom ústavnosti, v ktorom obstálo (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020), preto súd jeho závery má za nespochybniteľné a plne aplikovateľné.

30. Súd dáva do pozornosti vo vzťahu k nedôvodnosti obrany žalovaného tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/80/2020, kde bol vykonaný dovolací prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd k otázke ujmy uviedol, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu tam žalovaný dodávateľ (tiež banka) podal ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 544/2023 odmietol. V ústavnej sťažnosti okrem iného banka namietala, že odvolací súd vôbec nešpecifikoval, aká ujma mohla žalobcom hroziť, pričom hrozba takej ujmy nebola v konaní ani len tvrdená. Ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil, konštatoval, že krajský súd interpretoval sporný § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. z pohľadu širšej ochrany spotrebiteľa, aplikujúc teleologickú výkladovú metódu. Ak sťažovateľka krajskému súdu predovšetkým vytýkala, že ponechal bez povšimnutia jej námietku, že žalobcom žiadna ujma nemohla vzniknúť, či čo i len hroziť, tak podľa ústavného súdu dostala odpovede od odvolacieho súdu na podstatné a najzásadnejšie argumenty. Konkrétne ústavný súd poukázal na záver (viď bod 13 jeho odôvodnenia), že súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Postačuje totiž iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ústavný súd v závere dodal, že konajúce súdy v prejednávanej veci uprednostnili výklad v prospech spotrebiteľa a jeho ochrany, pričom predostretá argumentácia sťažovateľky podľa neho tento prvok vyššieho stupňa ochrany žalobcov ako slabšej zmluvnej strany nezohľadňuje. Súd poukazuje aj na bod 20 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR.

31. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. V zmysle záverov bohatej súdnej praxe možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Toto všetko tu súd zohľadnil a dospel ako k primeranej sume zadosťučinenia k sume 300,- eur. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že zaplatenie nedôvodných nárokov žalovanému zo strany žalobkyne logicky znamenalo zásah do majetkovej sféry žalobkyne. Následná nutnosť domáhať sa nápravy až cestou súdu znamenala logické obmedzenie komfortu spotrebiteľa, brala mu čas a kľud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne domáhať svojho nároku, musela vyhľadať advokáta, ktorý ju v konaní zastupoval. Na druhej strane, vo vzťahu k výške zadosťučinenia a k tomu, že nemožno ju automaticky rovnať sume bezdôvodného obohatenia nemožno opomenúť, že žalobkyňa pri vstupe do úverového vzťahu so žalovaným logicky musela rátať s tým, že s úverom za normálnych okolností sú spojené určité úroky a poplatky, teda že bude musieť hradiť nielen istinu, ale aj určitú odplatu za poskytnutie úveru.

32. K výške nároku žiadanej žalobkyňou súd uvádza, že ojedinele síce existujú súdne rozhodnutia, kde boli priznané tisícové sumy zadosťučinenia, ale tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci, nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl.2 ods. 2 CSP), keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Súd poukazuje napr. na konanie vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn.1 3CoCsp/32/2024, kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia za určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok 900,- eur priznal sumu 100,- eur a vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22CoCsp/11/2024, kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia 2.319,67 eur priznal sumu 100,- eur. Vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2CoCsp/39/2023 potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky 122,78 eur priznal sumu 50,- eur. Súd poukazuje napr. aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove - rozsudok č. k. 9CoCsp/24/2023-182 z 8.6.2023, keď odvolací súd priznal finančné zadosťučinenie 150 eur, kde v základnom konaní bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia až 996,03 eur a o neprijateľnej zmluvnej podmienke ohľadom poplatku za uzatvorenie zmluvy 1.500 eur, alebo napr. na rozsudok č. k. 17CoCsp/23/2022-147 z 28.7.2022 o priznaní finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur v dôsledku sporu, v ktorom spotrebiteľka získala 448,23 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a určená bola jedna neprijateľná zmluvná podmienka týkajúca sa dohody o zrážkach zo mzdy.

33. Suma primeraného finančného zadosťučinenia žiadanej žalobkyňou vo výške až 1.554,96 eur podľa názoru súdu bola vzhľadom na okolnosti veci zjavne neprimeraná. Súd zohľadnil napr. sumy, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov, alebo pozostalým obetí pri dopravných nehodách, alebo sumy priznávané poškodeným pri újmách na zdraví. Ak podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia napr. šok ťažkého stupňa podľa položky 246 sadzieb bodového hodnotenia za bolesť pri úrazoch je hodnotený počtom bodov 60, čo napr. v roku 2020 kedy žalobkyňa započala konanie vo veci 8Csp/12/2020 znamenalo pri hodnote bodu 21,84 eur bolestné vo výške 1.310,40 eur, tak potom podľa názoru súdu v tomto prípade, kedy neboli zistené ani tvrdené žiadne mimoriadne následky u žalobkyne a jej živote (nad rámec toho, čo logicky vyplýva z toho, že nedôvodne prišla na istú dobu o časť finančných prostriedkov), ani žalobkyňi ako primerané finančné zadosťučinenie za útrapy spojené s porušením jej práv nemožno priznať sumu 1.554,96 eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie (viď aj vyššie uvedené súdne rozhodnutia) sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané nižšie sumy ako tu žalobkyňa žiadala, a to aj v situácii kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobkyňa netvrdila a nepreukázala, nežiadala byť v spore ani osobne vypočutá. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a

odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podporne poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/36/2022, kde priznané bolo žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/21/2023, kde bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,-eur (pri bezdôvodnom obohatení 520,- eur a jednej určenej neprijateľnej zmluvnej podmienke) alebo Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/86/2022, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 900,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 4.624,-eur, teda cca 20 % bezdôvodného obohatenia) a rovnako rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/23/2023, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.362,97 eur). Súd poukazuje aj na rozsudky Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/43/2023, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,-eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.506,83 eur, teda cca 20 % bezdôvodného obohatenia a jednej neprijateľnej zmluvnej podmienke) alebo 32Csp/31/2023, kde bolo priznané zadosťučinenie vo výške 250,-eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.358 eur a jednej neprijateľnej zmluvnej podmienke) či 17Csp/2/2024, kde za jednu judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku bola ako suma zadosťučinenia priznaná suma 50,- eur.

34. Súd pri výške priznaného zadosťučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného, čo je skutočnosť známa súdu z jeho činnosti. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Súd zohľadnil aj výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného. Čo sa týka argumentácie žalobkyne o dĺžke trvania neistoty vzhľadom na dĺžku základného konania viac ako 3 roky, tak k tomu treba uviesť, že uvedenú argumentáciu bolo možné zohľadniť len čiastočne, lebo žalovaný síce neplnil bezdôvodné obohatenie po doručení mu žaloby, ale on odvolanie vo veci nepodal, toto podala len žalobkyňa voči zamietavému výroku rozsudku, čo spôsobilo predĺženie konania a preto celkovú dĺžku konania nemožno pričítať na vrub žalovaného, lebo ju nezavinil, zavinil ju podľa výsledku konania súd svojim čiastočne nesprávnym prvým rozhodnutím. Nemožno zároveň opomenúť, že dĺžka neistoty a omeškanie žalovaného tu boli čiastočne kompenzované žalobkyni priznaným úrokom z omeškania z bezdôvodného obohatenia. Z hľadiska sankčného významu zadosťučinenia súd uvádza, že z pohľadu celkovej sankcie pre žalovaného spočívajúcej v tom, „čo ho bude zásah do práv žalobkyne stáť“, nemožno opomenúť, že jeho majetková sféra za porušenie spotrebiteľských práv dotknutá je nielen platením samotného finančného zadosťučinenia žalobkyni, ale aj platením žalobkyni prisúdených trov konania (v základnom konaní tieto trovy boli žalobkyni priznané vo výške 977,89 eur, k čomu treba ako zásah do majetkovej sféry žalovaného prirátavať aj súdny poplatok hradený žalovaným v základnom konaní a pribudnú k tomu aj trovy tohto konania a súdny poplatok zaň).

35. Súd obranu žalovaného v spore s výnimkou dôvodného tvrdenia o neprimeranej výške zadosťučinenia nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd v danom prípade zvažil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 300,- eur, z ktorej časť vo výške 200,- eur je zadosťučinenie za bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa (cca 20 % jeho výšky) a nižšia časť vo výške 100,- eur je za určenie dvoch neprijateľných zmluvných podmienok (50 eur za každú). Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností ako v tu súdenej veci nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv a vydanie bezdôvodného obohatenia, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

36. Súd tak za primerané finančné zadosťučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobkyne a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 300,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne vyhovel čo do zaplatenia sumy 300,- eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

37. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania

pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

38. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

39. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 300,- eur).

40. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.